

ΗΜΕΡΗΣΙΑ-

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

- ΣΜΥΡΝΗ

Αρχισυντάκτης

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΚΟΚΚΙΝΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ν. ΤΣΟΥΡΟΥΚΤΣΟΥΔΟΥ

Διαχειριστής

Γ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΔΟΥ ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΛΙΟΤΤΗ

ΣΜΥΡΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΑΝΕΥΡΕΤΟΣ

Ελαβαν καὶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐξ Ἀθηνῶν τὸ ἐπιμέμονον τηλεγράφημα.

«**ΑΘΗΝΑΙ—Ανάκτορα 22, ὥρ. 4.30.**—Παρακαλεῖται προσφιλέστατος καὶ περιπόθητος Θεατὴς διαβιβάζει πρὸς Ἀφίαν τῶν Κολοσσῶν τοὺς χαιρετισμούς καὶ τὰς εὐχὰς μου. **—Δαμπάκης.**»

Μὰ τοὺς χαιρετισμούς καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ κ. Δαμπάκη, δὲν ἤξευρα τί νὰ ὑποθέσω. Ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν ὅταν ἀπήγγελλα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν Ἀπόστολον, μοῦ μένει ἀκόμη εἰς τὴν ἐνθύμησιν τὸ εἰσαγωγικὸν ἐκεῖνο «πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολὴς Παύλου τὸ ἀνέγνωσμα», δὲν ἔχω ὅμως καμμίαν ἰδέαν περὶ Ἀφίας Κολοσσῶν καὶ θὰ ἔμενα εἰς ἐντελῇ ἄνοιαν καὶ σκότος ἀδιάλυτον ἂν δὲν ἤρχετο ἡ προσφιλεῖς «**Ἀρμονία**» νὰ διαλύσῃ τὸ σκότος καὶ νὰ μὲ εἰσάξῃ εἰς τὸν κόσμον τῆς γνώσεως δημοσιεύουσα ὡς πρῶτον πρῶτον ἐγγύριον τὰ ἀκόλουθα μὲ τὸν τίτλον

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ Γ. ΔΑΜΠΑΚΗ
ΠΡΟΣ ΑΦΙΣΙΑΝ ΤΩΝ ΚΟΛΟΣΣΩΝ

Γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ὁ κ. Δαμπάκης κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀρχαιολογικῇ ἐκδρομῇ αὐτοῦ ἀνεδέχθη, σὺν ἄλλοις, ἐκ τῆς κολυμβήθρας ἀρτιγέννητον κοράσιον χωρικῶν ἐκ τῶν Κολοσσῶν, ἀποκαλέσας αὐτὴν Ἀφίαν, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἱστορικῶν χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ γῇ τῶν ἀρχαίων Κολοσσῶν.

Ὁ καλὸς ἀνάδοχος κατὰ τὴν ἐπέτειον ἤδη τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ πνευματικοῦ τέκνου του ἐνεθυμήθη αὐτὸ ἐν μέσῳ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἀσχολιῶν του, ἀπέστειλε δὲ διὰ τῆς «**Ἀρμονίας**» τηλεγραφικῶς τὰς προσήσεις καὶ εὐχὰς αὐτοῦ ὡς ἐξῆς :

Καὶ ἀκολουθεῖ τὸ τηλεγράφημα «**Ανάκτορα** κτλ.»

Συνεκινήθη καὶ ἐκλαυσά δάκρυα μετανοίας. Μοῦ ἤλθε νὰ σπᾶσω τὸ κεφάλι μου διὰ τὸν πρῶτον χαρακτηρισμὸν ποῦ ἔδωσα εἰς τὸ τηλεγράφημα. Ἐν συντριβῇ ἐξομολογούμενος δημοσίᾳ κατὰ τὸ σύστημα τῶν πρώτων χριστιανῶν ὁμολογῶ καὶ ἀναγνωρίζω δὲ ἐκείθη τὴν ἐξῆς :

«Ὁ ταρταρινισμὸς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ὅρια. Ἡ μυαλὸ δὲν ἔχει ὁ ἴδιος ἢ ὡς βλάκας μᾶς ἐκλαμβάνει ἰδίου. Κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νομίζει ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ θεάτρον καὶ ὡς θεατρίνος σχίζει χάρτινον κύλινδρον δέκα τοῦλάχιστον μέτρων παριστῶντα τὴν καταδικαστικὴν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπόφασιν. Θέλει νὰ βαπτίσῃ ἕνα παιδί καὶ φορεῖ τὰ παράσημά του. Διὰ νὰ ἐσπερινισθῇ πηγαίνει εἰς τὸ Οὐχέρην ἢ τὸ Κεντρικὸν ὡς νὰ μὴ εὐρίσκετο ἐδῶ ἐκκλησία καὶ ... ξαναφορεῖ τὰ παράσημα. Μεγάλος αὐτὸς ἄνθρωπος, τὰ βάζει μ' ἕνα μικρὸν καὶ ἄσημον Θεατὴν καὶ προσποιεῖται τὸν θυμωμένον διὰ νὰ τοῦ φιλήσουν τὴν κατουρημένην ποδὶά κατὰ τὸ «τράβα με κι' ἄς κλαίω». Μᾶς προμηθεύει τὴν εἰκόνα του καὶ, ὡς νὰ ἦτο ὁ Κλεμανσὸ ἢ ὁ Βιέρμαν, μᾶς λέγει : δὴτέ με πῶς ἐργάζομαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Εὐρίσκει ἔπειτα ὅτι ἡ μία στάσις δὲν εἶνε ἀρκετὴ διὰ νὰ μᾶς παραστήσῃ τὸν μεγαλεῖον καὶ τὴν ἄξιαν του καὶ αὐτὸς στέλλει μὲ τὴν Ἀρμονίαν του νέαν εἰκόνα εἰς νέαν στάσιν. Ἐπὶ τέλους, — ὡς ταρταρινισμοῦ ταρταρινιστικωτάτης ἔκφανσις ! — βαπτίζει ἕνα παιδί καὶ διὰ νὰ τοῦ στείλῃ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας του, τηλεγραφικῶς ἀναίετοι εἰς τρίτους τὴν διαβίβασιν. Καὶ δὲν φθίνει ὅτι καμικοποιεῖται ὁ ἴδιος, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ καμικοποιήσῃ καὶ ὑψηλὰ πρόσωπα. Ασφαλῶς ὁ ταρταρινισμὸς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ὅρια καὶ θὰ ἦτο ἄξιος ἐυλοφορτώματος ἂν δὲν ἦτο δίκαιον νὰ ἐυλοφορτώσωμεν κυρίως ἐκεῖνον ποῦ μᾶς τὸν ἐκάθισε εἰς τὴν ράχην διὰ νὰ δημοκοπήσῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀνοήτων».

Αὐτὰ ἐκπεριμένον ἄλλοις διὰ τὸς διαπρεπῆ καὶ ἀκαταμάχητον ἀπολογισμὸν τοῦ κ. Δαμπάκη

καὶ ταρταρίνος στέλλει τηλεγραφικῶς τὰς εὐχὰς του μέσον τρίτων, καὶ αὐτοὶ, αὐξάνοντες τὸν κίνδυνον δημοσιεύουν τὸ τηλεγράφημα. Αὐτὸ εἶναι πῶτοφανεὺς νὰ δημοσιεύονται εὐχαὶ ἀναδόχου εἰς ἀναδεχτὴν, μετ' εὐγνωμοσύνης ὅμως ἀναγνωρίζω ὅτι ὅλα εἶχαν διὰ νὰ συγκινήσουν τὴν πεπωρωμένην ψυχὴν μου, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ σκοπὸς, ἐπιτυχὸν μάλιστα, ἀγιάζει τὰ μέσα.

Διὰ τοῦτο ἔσπευσα νὰ τηλεγραφίσω ἀμέσως τὰ ἀκόλουθα εἰς τὸν κ. Δαμπάκην, ὅστις ἐλπίζω νὰ συγχωρήσῃ τὴν δημοσίευσίν των.

«**Δαμπάκη—Αθήνας.**—Ἀσπὸς υἱὸς μεταμεληθεὶς προσπίπτω σοῦς πόδας ἐξαιτούμενος μακροθυμίαν. — Θεατὴς».

Εὐχὴ

Υ. Γ. Φρίκη ! Τὰ ἔχασαν εἰς τὰς Ἀθῆνας ; Καθ' ἣν στιγμὴν τελειώσαν τὸ χρονογράφημα, μοῦ ἐπιστρέφεται τὸ τηλεγράφημα μὲ τὴν σημείωσιν «ἀνεύρετος». Ἀγνωστὸς καὶ ἄσημος ὁ κ. Δαμπάκης ! Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε Βελαντίη, γενικὴ διευθύνει τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων τῆς Ἑλλάδος, τί εἶδους ὑπαλλήλους τοὺς ἔχετε ; Φρίκη, φρίκη.

Ὁ ἴδιος.

ΑΠΟ ΗΜΕΡΑΣ ΕΙΣ ΗΜΕΡΑΝ

ΑΝΗΡΠΑΓΗ

Τὶ ρεζιλίκα ! ἦσαν πάλιν αὐτὸ, ποῦ ἐπέβαλ τὸ Στοιχεῖον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ἀνθρώπινον θρόσος ἀφῆκε ἰώρα τὴν μορφήν τοῦ ὑπερωκεανείου καὶ περιεβλήθη μορφήν ἀεροστάτου, διὰ νὰ περιφρονήσῃ ἄλλην Μεγάλην Δύναμιν τῆς φύσεως, τὸν Ἀέρα. Ἀλλ' ὁ πύργος τοῦ Βαβέλ δὲν εἶναι μυθικὴ παράδοσις· εἶναι ὁ αἰώνιος συμβολισμὸς τῆς αἰωνίας τάσεως τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἄφθαστον, τῶν ἀδυνάτων πρὸς τὸ ἰσχυρὸν, τῶν μικρῶν πρὸς τὸ μέγα, τῶν θνητῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐπομένως τοῦ χαστουκίου πρὸς τὴν αὐθάδειαν.

Καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τὸ ἀνθρώπινον γένος χαστοῦκι δυναιώτερον καὶ θυμωδέστερον πρὸς τὴν αὐθάδειαν εὖν ἀπὸ αὐτοῦ ποῦ ἔδωκε τὸ ὄντο Στοιχεῖον εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἀεροστάτον τῶν Γάλλων ἀξίωματικῶν, τὸ ὁποῖον ἤσπασεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ ἐξεῖναξεν ἀπὸ τῆς Γαλλίας στὴν Ἀγγλίαν.

Αἱ μεγάλοι πόδοι εἶναι συνήθως καὶ οἱ μεγαλείτεροι ἐξεντελισμοὶ μας. Ὅσον περισσύτερον ἡ ἀλαζονεία μας ἀξάνει, τόσον πομπωδέστερον καὶ γελωτοποιεῖται. Ὁ καταπονησμὸς ἐνδὸς ὑπερωκεανείου καὶ ἡ τελευταία ἀρπαγὴ ἐνδὸς ἀεροστάτου εἶναι ὡς ἡ κατατρόπαισις ἐνδὸς μεγάλου στρατεύματος, γανυρῶντος ὅτι εἶναι ἀήττητον.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι ὁ γενναῖος μαχητὴς, ὁ ὀπλισμένος μὲ σφενδόνην. Καὶ τὸ Στοιχεῖον εἶναι τὸ φροῦριον τὸ ὀπλισμένον μὲ κανόν. Ἐν ὅσῳ δὲν ἀνατρέπονται οἱ ὅροι καὶ δὲν νενταί ὁμοιβαία ἀλλαγὴ τοῦ ὀπλισμοῦ, ὡς κἀνεία θὰ ναναγοῦν καὶ τὰ ἀναγνάσκονται. Ἐὰν δὲν συνέβαινεν

τάς τάξεις τῶν ἀνοήτων».

Αὐτὰ ἐσχεπτόμην ἄλλοτε διὰ τὸς διαπρεπῆ καὶ κοσμοξακουσμένον χριστιανολόγον κ. Λαμπάκην. Τώρα ;... Τώρα ποῦ ἐννοῶ ὅλην τὴν σημασίαν τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἐπισήμου τηλεγραφήματος, τώρα ποῦ καταλαμβάνω τὴν λεπτότητα τοῦ ἀνεξικάκου Λαμπάκη, τώρα μετανοῶ καὶ ἀνακαλῶ τὴν πρώτην περὶ αὐτοῦ γνώμην μου. Α ! δὲν ἔχω πλέον ἀμφιβολίαν· μέγας ἄνθρωπος εἶν' ἐκεῖνος ποῦ μᾶς ἀπεκάλυψε τὸν ὕγδοον ἄστέρα, τὸν λεπτὸν καὶ ἀνεξίκακον αὐτὸν κ. Λαμπάκην.

Λεπτὸς καὶ ἀνεξίκακος ; ὅσον παίρνει. Φαντασθῆτε ὅτι μὲ κίνδυνον νὰ φανῇ πράγματι κωμικὸς